

[Ingerlise Koefoed]

man i sparetider ikke bare kan lægge ansvaret over på kommuner og amtskommuner, men at staten også må bære sin del. Vi fik 1 mill. kr. sidst i 1979, men det er ikke nok. Er det mon hetzen mod børneteatrene for at være venstreorienterede, som har gjort kulturministeren tøvende over for at finde flere støttemuligheder?

Det, der sker for børneteatrene, sker også på filmområdet: det kniber kolossalt med gode børnefilm, og der er brug for gode børnefilm. Det kniber også trods bibliotekernes store indsats for den danske børne- og ungdomsbog at tage konkurrencen op med alle de samtrykte, masseproducerede udenlandske billed- og børnebøger. Børnene bliver på det kulturelle område efterhånden mere og mere overladt til de kommercielt styrede massetilbud.

Dette opfatter vi i SF som en fare, og vi finder, at det langt mere end nu må være statens og samfundets pligt at sørge for alternativer til alt det ligegyldige bras, som fremstilles udelukkende af profithensyn. Ville man for de voksnes vedkommende acceptere, at der kun fandtes romanblade, pornoblade og ugeblade? Nej. Man ville gennem alle mulige fonds og støtteordninger prøve at holde et alternativ levende. Men børnene er endnu mere udsatte end de voksne, og deres tilbud om alternativ kultur – eller lad os kalde den seriøs kultur, for ordet alternativ bliver altid misforstået – ikke er ringere end de voksnes. Det er udmærket, at der findes en arbejdsgruppe om børn og kultur, men der skal mange penge til for at rette op på manglerne.

I min indledning var jeg inde på trafikproblemer og manglende legemuligheder og fritidsmuligheder. Det er klart, at man kan opfatte børnenes situation som resultatet af en forkert boligplanlægning, men man kan ikke slå sig til tåls med det. Der findes trafikundervisning i skolerne, og det er selvfølgelig meget godt, men langtfra tilstrækkeligt for de børn, der bor på steder, hvor der er plads til og omhu for biler, men ikke for børn. Vi ved, at man kan planlægge legegader og stille-gader, at man kan sørge for bilfri områder i boligkvartererne, men vi ved også, at kommunerne viger tilbage for at gøre de ting, fordi det er dyrt. Hvordan vil man fra statens side hjælpe kommunerne med at sikre

skolevejene og med at give børnene lege- og fritidsmuligheder dér, hvor de bor?

For nogle år siden lavede Ringkøbing amt med amtslæge Vagn Christensen i spidsen forsøg på at gøre en særlig indsats for at give truede børn en bedre start i livet og et bedre liv i det hele taget. Man fandt ud af, at nogle af de mest udsatte børn er dem, der fødes af ganske unge enlige mødre. Siden har vi set filmen om Linda i TV, og i artikler i tidskriftet Bixen har både Hanne Reintoft og Tine Bryld peget på, at de ganske unge kvinder i dag er i en situation, som for mange af dem gør graviditet og moderskab til en udvej ud af overflødhedsfølelsen, en udvej, der for det meste viser sig at være den dårligst tænkelige for både mor og barn. Udsigten til arbejdsløshed og det spildte ved at få en uddannelse får de unge kvinder til at opgive på forhånd, og så vælger de altså graviditet og fødsel som livsindhold.

Efter hvad man kan læse sig til i aviserne, og efter hvad vi har hørt her i dag, har undervisningsministeren og arbejdsministeren nogle ideer om at gøre en indsats mod ungdomsarbejdsløsheden og planer om en ungdomsgarantiordning. Men er der ikke noget om, at der først virkelig kan ske noget på landsplan fra 1984? Hvor længe har vi da haft ungdomsarbejdsløshed? Hvor længe endnu skal vi gemme os bag usikkerhed og forsøg? Hvor længe endnu skal vi i krisesamfundet finde os i, at børn og unge tabes på gulvet, fordi vi ikke har planlagt, ikke har forudset og ikke tør sætte ind på at bruge penge til at give børn og unge de muligheder, som de har ret til og krav på?

Helle Degn (S):

At 1980'erne startes her i folketinget med en debat om børn og unge, synes jeg er glædeligt. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvilken debat vi ville kunne få, hvis det var børnene selv, der stod på denne talerstol her i dag. Hvilke krav ville de mon stille til regeringen?

Vi, som står her i dag med 1970'erne bag os, må vel konstatere, at den største kulturelle og sociale ændring var hele kvindefrigørelsesprocessen, en proces, som ikke skal stoppes, og som vil kræve nye synsmåder og nye løsninger både i den offentlige og i den private sektor.